

въ Яфа, той тамъ свари чума, а въ Сенъ-Жанъ-д'Акръ, споредъ самитѣ негови думи, *една пясчинка, развали всичкитѣ му замисли*. Тая развалена поланка, укрѣпена отъ единъ френски емигрантинъ, бивши сапборенъ офицеринъ, защищавана отъ единъ паша и поддържана отъ английския адмиралъ Сидней Смитъ, противустоя на четернадесетъ пристѣпа и принуди осаждающитѣ да извършатъ трудното отстъпване прѣзъ пустинята.

Но по-добро щастие го очакваше слѣдъ завръщанieto му въ Египетъ; турцитѣ бѣха извадили нова армия на суша и на Абукирския полуостровъ Бонопартъ имъ нанесе рѣшително поражение.

Десетъ мѣсеци вече какъ всичкитѣ сношения на френската армия въ Египетъ бѣха прѣкъснати съ Франция. Най-сетнѣ Бонопартъ получи единъ пакетъ вѣстници и писма отъ братята си.

Що се бѣше случило прѣзъ тие десетъ мѣсеца? Правителството на Директорията едва влачаше съществуването си; отново бѣха започнали раздори мѣжду законодателната и изпълнителна властъ, при пълното равнодушие на общественното мнѣние. Враждата мѣжду партиитѣ не бѣше отслабнала, но тѣ вѣмаха смѣлостта да се борятъ иначе освенъ съ интриги; Франция отъ день на день се деморализираше; тя тѣжнѣше.

Вънъ отъ границата военнитѣ дѣйствия се продължаваха, но слабо и неумѣло, даже безцѣлно, защото народната независимостъ бѣше усигурена, благодарение на прѣдшествоващото правителство. Но Англия бѣ отново съединила старитѣ врагове на Франция и положението Италии чаяя, Холандия, Белгия и на Рейнъ бѣше незавдно; тя бѣше даже заплашвана отъ нашествие. Ращадската конференция, намѣсто да докара миръ, се свърши съ убиванieto на френскитѣ пълномощници. Прѣзрение и умраза замѣниха прѣдишното уважение и симпатии къмъ Франция.